

KOLPING

VII. évfolyam 7-8. szám A MAGYAR KOLPING SZÖVETSÉG LAPJA 1997. július-augusztus

Földi éltünk során folyvást úton vagyunk. Az úton-levés azonban nem öncél. A II. Vatikáni Zsinat az egyházzal szülő dogmatikus konstitúciójában úgy fogalmaz, hogy az egyház Isten földön vándorló népe, ami az örök haza, a végső cél felé halad. A cél milyensége minősíti az utat. Ha van értelmes cél, akkor az útnak is van értelme. Ha adva van a természetfeletti cél, akkor az utat is természetfeletti módon kell végigjárni.

Zarándokút

Nem véletlen, hogy az egyházi élet gyakorlatát mindig is jellemezték a zarándoklatok. A zarándoklat olyan út, melynek célja valamilyen szent hely, ahová eljutunk, ahol lelkiileg töltekezünk. Zarándoklatot lehet egyedül is végezni, de általában közösen végzik. A közös zarándoklat ugyanis közösséget teremt. S mivel a cél szent hely, ezért e szent közös cél a közösséget is szent közösséggé formálja. A zarándoklat célja, a „szent hely” azért szent, mert ott valami különös és rendkívüli történt az Isten és ember kapcsolatában, ami a természetfelettit jeleníti meg a természetes rendben, az istenit hozza az emberi életbe, az örökkévalót csilantja fel az időben. A legkitüntetettebb szent hely a szentföld, vagyis a mai Izrael, ahol az Isten Fia emberré lett. Megváltásunkért halált szenvedett, megigazulásunkra halottainkól feltámadott, ahol mennybe ment, s ahol elküldte a Szentlelket továbbá ahol az ószövetség nagyjai tapasztalták meg az élő Isten jelenlétét. Különösen Jeruzsálem és a Genezáreti tó vidéke áll közel a keresztyén zarándokok szívéhez, mert ott szinte kézzelfoghatóan szólal meg a múlt, aminek a jelen és a jövő számára is van üzenete. De szent hely az imádsággal és imameghallgatásokkal megszentelt zarándokhely is. Ezek között is előkelő helyet foglalnak el azok a helységek, ahol Isten Anyja, a Boldogságos Szűz Mária megjelent és imára, engesztelésre s megtérésre buzdított, mint Lourdesban vagy Fatimában. A lengyelországi Mária-kegyhely, Czenstohowa, állandóan fogadja a zarándokokat, akik között sok a fiatal, hiszen sokszor egyhetes gyalogutat kell megtenniük, míg el nem jutnak a Feketehegyi Szűzanyához. A magyar Mária-kegyhelyek közül különösen Máriapócs, Csíksomlyó, Máriaradna, Győr, Máriabesnyő, Máriagyűd, Máriaremete vonzza nyáron a zarándokok tömegeit.

Pihenés

Nem véletlen, hogy a tízparancsolat előírja az Úr napjának megszentelésével kapcsolatban a pihenés kötelezettségét. A pihenésre testünknek és lelkünknek egyaránt szükség van. Számos ember úgy kíván kibújni a pihenés kötelezettsége alól, hogy sok dologra hivatkozik. Pedig a „sok dolog” csak kibúvó. A „sok dolog” sokkal gyorsabban meg tudnánk csinálni a munkanapokon, ha a pihenést megszentelnénk, Isten és a lelkünk ügyeivel törődnénk. Ez a lélekarbantarítás kiegyensúlyozottságot eredményez. A ki-

† ÚTON

egyensúlyozott lélek gyorsabban és eredményesebben végzi feladatát. Amint a zarándoklat sem folytonos menetelés, nem távgyalogló verseny, ami pihenéssel és a lélek és test felfrissítésével változatos, úgy földi

életünk vándor-útja – amit a zarándokút kicsiben jelenít meg – is akkor lesz eredményes, ha a pihenést és kikapcsolódást megszenteljük. Vannak, akik, mivel pihenésüknek nem tudnak szellemi tartalmat adni, a tevékenységbe menekülnek, sőt még a magyar közmondásra is hivatkoznak, hogy „heverő szívben az ördög fészket ver”. Akinek a pihenés csak heverés, arra érvényes ez a közmondás. Ám az is igaz, hogy a magát agyonhajszoló ember szívében is fészket verhet az ördög. Ugyanis az agyonhajszolt idegek elveszítik ellenállóképességüket és így a lélek a kísértéseknek is sokkal könnyebben enged. A német nyelv szellemesen fogalmaz: léteznek „wichtige Menschen” és vannak „richtige Menschen”, azaz léteznek „fontos” emberek és vannak „igaz” emberek. A kettő ugyan elvben nem zárja ki egymást, de az úgynevezett fontos emberek valójában sem Istennek, sem az embereknek, legfeljebb önmaguknak fontosak, mert csak a saját sikereikben akarnak tetszelegni.

Töltekezés

Földi zarándokutunkon a pihenés idejét nem semmittevással, hanem más-tevéssel kell gazdagítanunk. A pihenés nem passzív henyélés, hanem aktív töltekezés. Ez a töltekezés lehet a test regenerálását elősegítő sport, kirándulás, táborozás és a lélek töltekezését szolgáló lelki nap, csendes nap, lelkigyakorlat. A lelkigyakorlat sűrített töltekezés Isten kegyelmével. A lelkigyakorlat kegyelmi idő, oázis az élet sivatagában való vándorlás útján, amint az ifjúsági tábor sem csupán „jó program”, úgy a lelkigyakorlat célja sem lehet pusztán egy kis kikapcsolódás, más emberekkel való találkozás, vagy jó előadások meghallgatása. Ezek mind csak külső és járulékos kellékek, de nem ez az értékes tartalom. A lényeg az, hogy mások segítségével, az ő jó példájuk és tapasztalataik alapján felbuzdulva alkalmasabbá tegyük lelkünket a kegyelem befogadására. Ennek feltétele a józan önvizsgálat, az eszményekkel való szembesülés, Isten személyünkre szabott akaratának felismerése és a végrehajtásra vonatkozó komoly szándék, illetve program kidolgozása. Ebben segíthet a lelkigyakorlat-vezető az Isten igéje, valamely jó lelki olvasmány, a csoportos vagy egyéni megbeszélés vagy a gyónás, esetleg életgyónás. Ha Istennek tetsző lesz pihenésünk, Istennek tetsző lesz életünk is. Ha természetfeletti javakkal töltekezünk, tartalmasabb és sikeresebb lesz természetes életünk. Ha az igaz úton haladunk földi zarándoklatunk során, bizvást remélhetjük, hogy az igaz cél is elérjük. Szépen fogalmaz a nagy ókori nyugati egyházatyja, Szent Ágoston püspök: „Mélius est per viam rectam claudicare, quam praeter viam fortiter ambulare”, vagyis jobb dolog a helyes úton sántikálva előrehaladni, mint a helyes útról letérve bátran sétálgatni.

Dr. Bolberitz Pál prézes, pápai prelátus

Vakáció Graz és Párizs között

A vakáció nem téltlenség, hanem erőgyűjtés; nem megszökés a feladatok sokasága elől, hanem felkészülés a további munkára. Aki erőt akar árasztani mások javára, annak erőt kell gyűjtenie. Nyári számunk megjelenésekor, amikor kellemes vakációt kívánunk egymásnak, legyen kölcsönös elhatározásunk: megpihenünk, megújulunk. A megújulás irányát segítheti az a két nagyszabású keresztény találkozó is, amely idei nyarunkat keretezi. A napokban fejeződött be Grazban (június 23-29.) a II. Európai Ökumenikus Találkozó, augusztus 18-24. között pedig Párizsban kerül megrendezésre a XII. Ifjúsági Világtalálkozó a Szentatyával. Graz és Párizs ötleteket adhatnak egyeseknek és a Kolping családoknak is a megújulás irányát tekintve.

II. Európai Ökumenikus Találkozó – Graz

Az I. Európai Ökumenikus Találkozót 1989 májusában Baselben rendezték. Jelszava volt: „Békét és igazságot a Teremtés minden lakójának!” Az 1054-es nagy egyházszakadás óta ez volt az első eset, hogy Európában anglikán, katolikus, ortodoxok és protestáns egyházak tagjai találkoztak egymással, hogy közös választ adjanak az Európát fenyegető veszélyekre. Akkor a kontinens kedvező pillanatot élt át. Ugyan még nem omlott le a Berliini Fal, de a levegőben már ott érződött a tavasz, érezni lehetett a változás előszelét. Európa jövője iránt nagy volt a lelkesedés, ma már más a helyzet: a földrész országait megüli a fásultság. Eluralkodott a csalódottság, mert 89 fordulat ígéretei nem váltak valóra, sőt, előre nem látott tragédiák szakadtak ránk. Ennek oka: hogy Európa egységét csak a piac szintjén igyekszünk megvalósítani, s nem kerestük „Európa lelkét”.

Mintha csak a magyar Kolping Szövetség fordulat utáni újraindulását fogalmaznánk: kezdeti lelkesedés, anyagi szinten történő nagyszabású kezdeményezések, stabilizáció, de mintha nem kerestük volna elég intenzíven az alapító, Boldog Adolf Kolping szellemét. A Grazi Találkozó sajtókonferenciájának beszédében Miroslav Vlk bíboros, prágai érsek így fogalmazott: „Valami nagy várakozás, valami új van születőben. Keresnünk kell Európa lelkét!” A II. Európai Ökumenikus Találkozó kulcsszava: kiengesztelődés. A szó bővebb értelmezést kap az alcímben: kiengesztelődés (egyrészt) Isten ajándéka, (másrészt) az új, megújuló élet forrása. Tehát egyszerre kegyelmi és nagyon személyes tett. Graz alapüzenete: meghívottak vagyunk a kiengesztelődésre. A téma különösen is aktuális, nem csak világméretben, hanem a helyi egyházakban, a különböző csoportokban és egyesületekben is, így Kolping családjaink életében is.

Minden emberi együttéléshez hozzátartoznak a konfliktusok. Konfliktusok között élünk. Mindegyikünk lehet konfliktusok okozója és szenvedő alanya egyaránt. Konfliktusaink mélyén ott lappanganak *különbözőségeink* (generációk, műveltség, érdeklődés, tehetség, stb.) A különbözőségeink közül az egyiket magunkénak érezzük, a másikat idegennek tekintjük. A magunkénak ismertet védjük, az idegent veszélyesnek tartjuk, elutasítjuk, tagadjuk, sőt támadjuk. Konfliktusainkat táplálhatják *vetélkedéseink*, amelyben a másik embert nem csak vetélytársnak, hanem ellenfélnek vagy éppen ellenségnek tekintjük. Konfliktusaink okozója lehet a *félelem*, amely az erőszakban keres menedéket. Az erőszak sokféle módon megnyilvánulhat: a tekintély túlhangsúlyolásában vagy éppen kikezésében, a másik elnyomásában vagy éppen rajongásában.

A konfliktus vellejárója

Egyrészt a *bűn*. A bűn túlzott önmagunkra figyelés, a másik jogainak, méltóságának, szabadságának megnyirbálása vagy éppen semmibevétele. Másrészt a *sérülés*, amit szeretetlenségünkkel hozunk létre testvérünkben. A kiengesztelődés az a valóság, amely képes felülmúlni a bűnt, gyógyítani a sebeket, de csak abban az esetben, ha mindkét fél megteszi a magáét: az egyik megadja a bűnbocsánatot, a másik pedig elismeri a bűnt és elfogadja a megbocsátást. A felkínált és elfogadott megbocsátás teremt meg a kiengesztelődést.

A kiengesztelődés modellje:

Isten és ember kiengesztelődése

Amikor Isten megbocsátja az ember bűnét, mind bűn megszűnik létezni, egyszer s mindenkorra elvételik. Nagyon szépen tanft erről Szent Pál a II. Kor 5,11-27-ben, amit jó lenne újra meg újra

elővenni személyes vagy csoportos elolasásra és elmélkedésre.

A kiengesztelődés Istennel Istentől ajándékozott kegyelem, a Szentháromságos Isten műve; Isten, az Atya kiengesztelődött a világgal a Fiú által a Szentlélekben. A bűnbocsánat nem születhet meg a bűnös teljesítményéből, de szükséges elismerni bűnösségét és kérje a bűnbocsánatot. Ez az Istennel való kiengesztelődés előfeltétele. A bűnt be kell ismerni Isten és a megbántott testvér előtt. A bűnösnek el kell fordulni a bűntől és oda kell fordulnia Istenhez és embertársához. A bűnös kell, hogy kérje és elfogadja a bűnbocsánatot, csak így jöhet létre a kiengesztelődés. A megbocsátásban Isten felkínálja végtelen szeretetét az embernek. Isten szeretetének mélysége és magassága kiengesztelődésre kész szeretetében nyilvánul meg.

Kiengesztelődés egymás között

Az emberek közötti kiengesztelődés nem valósulhat meg a kölcsönös beszélgetés, dialógus nélkül. A dialógus során kell, hogy a konfliktusoktól szenvedők megismerjék a köztük lévő feszültség kiindulópontját, egymás érzéseit, kell, hogy megkíséreljék egymás megértését.

Hogy a kiengesztelődés újra meg újra létrejöhesse közöttünk, érdemes még néhány további szempontot is tudatosítani.

– A kiengesztelődés mindig ingyenes ajándék. „Nektek mint hallgatóimnak azt mondom: szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót haragosaitokkal, áldjátok átkozóitokat és imádkozzatok rágalmazóitokért.” (Lk 6,27).

– A kiengesztelődés alapvetően az egyik fél kezdeményezéséből indul útjára, de a kölcsönösségben bontakozik ki, s eljuthat az egymás iránti szolidaritásig.

– Amennyiben a kiengesztelődés ember és ember között kezdődik, mint egy ráadásul megkaphatjuk az Isten és ember közötti kiengesztelődés ajándékát. Az Istennel való kiengesztelődést pedig szükség szerűen kell, hogy kövesse az embertársal való kiengesztelődés, amely mintegy külső jele az Istennel már végbement kiengesztelődésnek.

– Kereszténységünk próbaköve, menyire vagyunk készek a kiengesztelődésre. Az evangélium mindig friss ereje szüntelen arra hív minket, hogy őszinte tárgyilagossággal ismerjük fel elkövetett tévedéseinket, azokat a tényezőket, amelyek az egységet bomlasszák szűkebb és tágabb közösségeinkben. Mindez nem történhet imádságos elmélyedés, szívbéli megtérés nélkül. Lelki megújulás nélkül a kiengesztelődés felszínes konformizmus, megalkuvó kiegyezés csupán.

– Az egység őrzésének fontos eszköze a kölcsönösen egymásra figyelő tárgyila-

gos dialógus, amely elvezethet a közös imádságra és tanúságtételre. VI. Pál tanítja: „a dialógus nem történhet pusztán horizontálisan, csak a találkozások a szempontok cseréjére korlátozva. Vertikális iránya is van, sőt elsősorban vertikális irány van, Krisztusra irányul. A dialógus vertikális dimenziója arra irányul, hogy

közösen és kölcsönösen elismerjük: bűnös emberek vagyunk.” A keresztség talaján állva, a bűnbánat és a kiengesztelődés készségéből, a megújulás vágyából újulhat meg egységünk nemzetközi méretekben éppen úgy, mint Kolping családjainkban vagy személyes életünk más vonatkozásaiban.

XII. Ifjúsági Világtalálkozó a Szentatyával Párizs

Szentatyánk II. János Pál pápa a világtalálkozóra készülve külön körlevéllel fordult az ifjúsághoz. Az alábbi néhány kiragadott gondolat nagyban segíthet abban, hogy személyes és Kolping családjaink élete még szorosabb egységbe fönódjon egyházunkkal.

Tekintsünk fel Jézusra!

A Szentatya üzenete János evangéliumának arra a jelenetére épül (Jn 1, 35-39), amely elbeszéli, hogyan látták meg a tanítványok a Názáreti Jézust, amikor a Jordán partján az utolsó nagy prófétát, Keresztelő Jánost hallgatták. Ő mutatta meg nekik a Messiást, az Isten Bárányát. A tanítványok közül kettő kíváncsiságból, távolról követni kezdte. Szégyenlősök és zavartak voltak, egészen addig, míg Jézus hozzájuk fordult és megkérdezte őket: „Mit kerestek?” Ebben a néhány lényeges szóban leírt valós találkozásban megtalálhatjuk minden hitbéli vándorlás eredetét: Ő az (Krisztus), aki kezdeményez, Ő az, aki előbb szeretett bennünket. E találkozás alapvető dimenziója, nem valamivel van dolgunk, hanem Valakivel, az Élővel. Az Egyház hite Jézus Krisztusra van alapozva, aki a világ egyetlen megváltója „tegnap, ma és mindörökké” (Zsid. 13,8). az élet és halál misztériumával szembesülő kérdéseinkre csak Ő adhat választ, csak Ő adhat olyan választ, amely nem vezet félre és nem okoz csalódást. Szinte könnyögre fogva a szót, kéri a Szentatya: „Ne féljete Jézushoz közeledni, átlépni házának küszöbét, szemtől szembe beszélni vele, bízzuk rá egészen életünket. „Aki elveszíti életét értem és az evangéliumért, az megmenti azt (Mk 8, 35). Döntsetek le a felszínesség és a félelem korlátait, tapasztaljátok meg a kiengesztelődés örömet a bűnbánat szentségében, vegyétek magatokhoz Krisztus testét és vérért az Eucharistiában; fogadjátok be és szolgáljátok Őt testvéreitekben!”

Küzdjünk a megosztottság ellen

Mint Jézus tanítványai és barátai, legyetek a párbeszéd mesterei és munkatársai azok között, akik abban az Istenben hisznek, aki végtelen szeretetével

kormányozza a Mindenséget. A harmadik évezred előestéjén mind sürgetőbb feladatunkká válik, hogy a keresztyének közötti megosztottság botrányát orvosoljuk erősítve az egységet a párbeszédben, a közös imádságokban és tanúságtételeken keresztül. Minél jobban ragaszkodunk Jézushoz, annál jobban lesztek képesek arra, hogy egymáshoz is közel kerüljetek.

Hallgassuk az „Atya Igéjét”

Jézus „az Atya Igéje” (vö Jn 1,1) aján-dék az emberiségnek. Szava vonzó hang, ingyenes ajándék mindnyájunk életében, gyógyító szó. Csoportjainkban sokszorozzuk meg azokat az alkalmakat, amikor az Úr igéjét hallgatjuk, tanulmányozzuk. A Szentírás vezetésével fedez-zük fel az Úr jelenlétét napjainkban.

Legyünk tanúságtévők

Hivatásunk, hogy az evangélium hiteles tanúivá legyünk. Miről ismerhető fel, hogy Krisztus igazi tanú vagyunk? Arról, hogy szeretettel vagyunk egymás iránt. A Krisztus új parancsához való hűség igazolja az Örömhírhez való őszinte odatarozást. Hivatásunk, hogy testvériségben éljünk, ami nem utópia, hanem reális lehetőség. Mint Krisztus igazi misszionáriusainak ebben a társadalomban kell építeni a szeretet civilizációját.

Isten a Szeretet! Ez az az üzenet, amit be kell fogadnunk és hirdetni kell kortársainknak. Isten szereti az embert! Ez a legnagyobb és megrendítő hír, amelyért az emberekkel szemben felelősek vagyunk.

Két nemzetközi találkozó öleli körül idei vakációnkat. Graz és Párizs is egységre és kiengesztelődésre hív Krisztussal az Egyházzal és egymással. Boldog Adolf Kolping műve a Krisztussal és az Egyházzal való egységből született, élt és növekedett. Ez nem utólag gyártott ideológia, hanem valóság. Ebben az egységben kell megújulni, ha aggódunk azokért az értékekért, amit az Úr Boldog Adolf Kolping által ránk bízott. Ebben a megújulásban segítsen nyári pihenésünk is.

Bíró László püspök

Brazília: Egy független braziliai szociális intézet tanulmányában a Brazil Kolping Szövetség teljesítményét kimagaslóan magasra értékelte. A több hónapos vizsgálat folyamán az országban 14 ezer szervezet társadalmi munkáját mérték fel. A 600 legjobbnak ítélt szervezetnek részletes kérdőíven kellett számot adni tevékenységéről. Ennek alapján tették közzé az 50 legjobbnak minősített civil szervezet listáját, melyben a kolpingmozgalom is szerepel. Külön érdekesség, hogy a Kolping Szövetség a második helyezést érte el a tiszteletbeli (tehát nem fizetésért alkalmazotti) munkatársak számarányát tekintve. Ebben a vonatkozásban egy, a gyermekek pasztorálását végző intézményt soroltak az első helyre.

Fülöp-szigetek: A Fülöp-szigetek Kolping Szövetsége a megélhetési lehetőségek és a szakmai képzés megalapozására a Calabanga körzetben először két nagy bambuszültetvényt hozott létre, melyből most már lehet nyersanyagot aratni. Az ültetvényhez tartozó asztalos műhelyben jelenleg tíz ember állít elő késztermékeket (kis tálakat és játékokat), ami főleg a bambusz feldolgozásában való tapasztalatok megszerzésére irányul. A továbbiakban bútorokat, parkettát, furnérlemezeket készítenek gyártani. Gyakorlati példaként akarják bemutatni az egész körzet számára, hogy miképpen lehet helyileg kereseti lehetőséget és új munkahelyeket teremteni. A Kolping Szövetség főleg a szakmai képzésben és a feldolgozási technikák kifejlesztésében kíván segíteni.

India: A pápa buzdítását követve az Indiai Kolping Szövetség igyekszik bekapcsolódni a tömegmédiák tevékenységébe. A műholdas közvetítések által a külföldi adók igen káros hatást gyakorolnak az indiai társadalomra. A Szent Xavér Kommunikációs Központtal együttműködve, a Kolping Szövetség most három félórás videofilmet készít Kolping személyéről és művéről. A produkcióhoz sikerült ismert színművészeket és művészeket megnyerni, így az adások milliós nézettségre számíthatnak. A sok erkölcsileg romboló hatású műsor mellett ez az adás majd keresztyén értékeket visz a széles nyilvánosság elé, és amellett ismertebbé is teszi a Kolpingmozgalmat Indiában.

KOLPING *írásai*

Atyai útbaigazítás

Amint Kolping útbaigazítást adott az elnököknek, hivataluk teljesítésére, nem szűnt meg a tagokat sem ezernyi nyilvános beszédben és magántársalgás alkalmával figyelmeztetni kötelességeikre. Az életszabályok valódi gyöngyei ezek. Az atya oktatja általuk gyermekeit:

1. „A jó egyleti tag egyúttal jó keresztény és ennél fogva vallási kötelességeit híven és lelkiismeretesen teljesíti.

Hitedet valld meg bátran, és férfiasan teljesítsd annak parancsait. a vallásra szükséged van az életben és halálban – amikor már a gúnyolódók szava utól nem ér. Nehezebb jó kereszténynek lenni, mint rossznak.

Isten parancsolja, hogy megszenteld a vasárnapot, és az ünnepet becsületesen megtartsd.

Ne társalkodjál a vallásgúnyolókkal, mert azok megdobálnak sárral, és még azonfelül ki is nevetnek.

– Vallási dolgokról soha se beszélj könnyelműen és könnyelmű emberekkel –, mert a drágagyöngy nem való a sertések közé.

Hitedet legjobban úgy valld meg, ha híven és lelkiismeretesen megtartod annak törvényeit. Végy szorgalmasan részt az egyleti isteni szolgálatokban és egyéb közös ajtosságekban, részint magad épülése végett, részint, hogy testvéreidnek jó példát adj, de meg azért is, mert az Isten áldására mindenütt – tehát a legényegyletben is – rászorulsz.

Iparkodjál vallásodat jól megismerni. Nem becsülheti és szeretheti eléggé az ember azt, amit alaposan nem ismer, bármi jó legyen is az egyébként. Minél jobban megismered az Istent, annál szívesebben szolgálsz neki.

A mindennapi imádság mindennapi oltalom sok látható és láthatatlan veszedelem ellen.

Minden élethivatásban és viszonyok közt az Isten félelme a bölcsesség kezdete.”

2. „A jó egyleti tag a társadalomnak is derék tagja, aki folyton törekszik a tökéletességre.

Becsüld meg állásodat, melybe téged a bölcs isteni Gondviselés helyezett. Minden tisztas állás méltó a becsülésre, ha azt annak sorsosai is megbecsülik.

Mesterségedet tanuld meg alaposan, mert a szakértelem emeli magát a mesterséget, és annak sorsosait jólétre segíti. Az vagy, amivé magadat kiműveled, és annyit érsz mások előtt is, amilyen igazán vagy és nem amilyennek magadat képzeled. A szakértelmet és erényt mindenütt jól megbecsülik.

Korán fogjon hozzá, aki szakértelemre és ügyességre akar szert tenni. Pedig az egész világ megvárja tőled, hogy mesterségedben helyt tudj állni.

Bármely polgári állásban a jelességnek alapja a becsületesség és a mindenki iránt való hűség. – Szellemi és testi erőidet főképp azon ismeretek és tulajdonságok elsajátítására fordítsd, melyek becsületes megélhetésedet biztosítják.

Minden munkás önmagában hordja a legdúsabb tőkét. Gyarapítsa ezt buzgón és használja fel okosan.

E tőke ifjúkorában, erejében és keresetében rejlik.

Becsüld meg és használd fel mindazt, ami téged a jóban elősegít.

Haszontalan és éppen azért rád nézve káros dolgokkal ne foglalkozzál.

Sok ember kedvtelése miatt megy tönkre. Jól válaszd meg tehát szórakozásaidat.

A kocsmában szerzett barátság nem használ, hanem csak árt a zsebnek.

Mindenki iránt légy udvarias és szolgálatkész, de ne fizetted meg minden szolgálatodat. Önzetlenséged által megnyered mások szívét.

Embértársaid iránt légy mindenkor egyenes, nyílt és becsületes. Az álnokság jellemtelen szívre vall.

Szükség nélkül senkiről se gondolj rosszat, de bizalmaddal csak azokat ajándékozd meg, kiknek becsületességét már kipróbáltad. Ne sajnáld erre idődet. A kipróbált jó barát becses, de ritka. Tanulj tenmagadon uralkodni. Minél inkább ura vagy magadnak, annál könnyebben megférzs másokkal is.

A legtöbb embert saját haszna vezeti. Azért legkevésbé higgy azoknak, kik neked hízelegnek vagy túlságosan keresik barátságodat. – Minden kocsmabarátságot keserűen kell megfizetned. – A tapasztalt hálátlanság a keresztény felebaráti szeretet gyakorlásától el ne riasszon. – Felebarátaidnak az Istenért tégy jót, és ne az emberek kedvéért.

Semmi sem teremt oly gazdag gyümölcsöket, mint a keresztény felebaráti szeretet gyakorlása. – Gyakorold hát, ahol csak lehet. – az Isten nem marad adósod.”

3. „A jó egyleti tag buzgón igyekszik az egylet javát előmozdítani.

Az egylet olyan, mint a család. A család minden tagjának kötelessége a család becsületét megőrizni, és annak jólétét előmozdítani.

Igyekezél tehát erőd szerint mindazt távol tartani az egylettől, ami annak kárára válhatnék. Az egyes tagok becsülete szerint becsülik meg az egész egyletet. Azért is becstelen tagot az egyletben megtűrni nem lehet. Kötelességed a képmutatót az előljárásnak följelenteni. Ha látod, hogy társad hibáz, intsd meg őt barátságosan négy szem közt. Ha hallgat rád, megnyerted testvéreidet, – és ez a te érdemed. Ha nem hallgat rád, jelentsd meg a dolgot valamelyik egyleti előljárónak, hogy az egyleti család becsülete csorbát ne szenvedjen.

Intsd békére a civakodókat. Az egyetértés a testvérek ismertető jele. A tagok békebírái az előljárók. Aki magát ezen békebírásnak alávetni nem akarja, az távozzék az egyletből.

Vedd oltalmadba erőd szerint társadat, ha az segítségedre valóban rászorul. De aki maga is tud segíteni magán, a mások segítségére ne hagyatkozzék. Szívvel-lélekkel végy részt az egylet életében, az oktatásban, az egylet ünnepeiben, örömeiben és fájalmában. Ezzel magadnak is használsz és másoknak is jó példával szolgálsz.

Ha olyasmit látsz, ami az egyletnek kárára szolgálhatna, azonnal jelentsd annak, aki a dolgon segíthet. Semmiféle hiba meg ne öröködjék az egyletben.

Igazságos panaszodat soha se fojtsd magadba. Személyes óhajtsaidat a közjónak kell alárendelned. Az egylet nemcsak magadért, hanem a többiekért is van. Egy család gyermekeinek hasonló jogaik és kötelességeik vannak.

Légy minden társadhoz egyaránt szíves. Ne vesd meg testvéreidet, ha kabátja silányabb, mint a tied. A szíve talán annál jobb. A keresztény nem a külső burkot becsüli, hanem a belső magot.

Törekedjél becsületes magaviseletre és keresztény felebaráti szereteted által más legények szívét is megnyerni az egyesület részére, – de csakis olyanokat vezess az egyesületbe, kikről remélheted, hogy az egyesületnek becsületet szereznek. Kár arra erőszakolni a jobbat, aki azt maga is nem kívánja.

Azok előtt, akiknek azt kérdeni joguk van, soha se tagadd el, hogy az egyesületnek tagja vagy; de viseld magadat mindig úgy, hogy a becsületes emberek benned az egyesület tisztelni tanulják.”

4. „A jó egyleti tag a felsőbbbség törvényeinek a lelkiismeret miatt engedelmeskedik.

Féld az Istent, tiszteld a királyt és szeresd a hazát! Az ember nemesebb természete az önkéntes és szívesen gyakorolt engedelmisségben jelentkezik.

Aki minden körülmény közt jó keresztény, az egyszerűen mind minden körülmény közt jó hazafi és alattvaló is.

Kerüld azokat, akik minden ellen kifakadnak. Elégedetlenségük tulajdonképp oka önmagukban rejlik. Aki békességben van az Istennel, az csakhamar önmagával is kibékül és keresi a békét embertársaival.”

*

Kolpingnak emez atyai oktatása, melyet számtalan gyermekéhez intézett, annyira magán viseli az ő szellemének jellegét, hogy ezt olvasva, Kolpingot véljük látni, az ő hangját véljük hallani. Aki e tanítást követi, álitakra soha nem téved, – áldás és békesség kíséri életét.

Forrás: Schäffer: „Kolping Adolf” Budapest, 1887.

Felhívás!

Kedves Kolping Testvérek!

Szeretnénk, ha átéreznétek, hogy ez az újság valamennyi Kolping testvér lapja. Írjatok minél többet körülményeitekről, terveitekről, mindennapi eseményekről, vágyaitokról!

Különösen a területi titkárokat kérjük, hogy bátorítsák az egyes családokat a megszólalásra. Ha személyesen kívántok üzeni, úgy azt megtehetitek a szerkesztőség telefonján: 06-1-3682-250.

Az eseményekről készült fotók kérésre visszakaphatók a szerkesztőségben.

.....

Kívánunk

minden kedves Kolping testvérünknek élményekben gazdag, lelket és fizikumot egyaránt erősítő kellemes nyári pihenést

Szerkesztőség

Sík Sándor

Ember maradj!

Nyár van megint.

Arcon legyint.

Friss napsugár:

Gyerünk, gyerünk, heverni kár!

Hiszen tudod:

Reád szabott

Hány munka vár.

Hamar, hamar, henyélni kár!

Nem tudhatod,

hogy hány napod

Van mérve még.

Biztos csak egy: nem lesz elég.

Mikor kapod

Végső napod,

Nincs tudni agy.

Fontos csak egy: ember maradj!

Mígnem kinő

Belőled ő,

ki egy veled,

Aki embernél emberebb.

A csepeli kolpingosok első öt esztendeje avagy csepeli gondolatok öt év elmúltával...

Vidám lelkülettel fogalmaztuk meg öt évvel ezelőtt Csepelen Kolping-toborzó felhívásunkat, hangsúlyozván: a 150 évre visszatekintő ifjúsági és család-mozgalom mindig tudott és tud ma is alkalmazkodni az időszerű feladatokhoz. Ezek a feladatok azonban teljesen új tennivalót jelentettek, új emberek felé irányulva. Nem csak az volt a felmerülő kételkedés és bizonytalanság alapja, hogy 1948-50. között szétverték a keresztény egyesületeket, közösségeket és csak hírnemzők maradtak a legendás korszakból, hanem az, hogy 1989-90-ben kevesen hittek a volt kerületi egyesületek újbóli megalapításában és még kevesebben vállalták azok újjáélesztését. Nem véletlen, hogy hazánkban legerősebb és legeredményesebben a Kolping-mozgalom tudott megkapaszkodni a megújulásért küzdő társadalom sziklafalán, mert a kolpingi eszmék olyan célkitűzéseket irányoznak elő, amelyek minden időben és helyen az új ember megformálásáért való harcot szolgálják. Azért harcolunk, hogy az emberek megtalálják helyüket ebben a világban, hogy megtanuljanak egymással emberként beszélni. Mozgalmunkban a legnagyobb hiányosság még ma is az, hogy nem tudjuk az embereket, főleg az ifjúságot megszólítani.

Csepelnek erős keresztény közösségi múltja van. Ennek bölcsője volt a Katolikus Kultúrház, amelyet 1945-ben teljesen lebombáztak és amely hosszú időn át szívtá, vonzotta épületébe, szentélyébe az ifjúságot, a felnőtteket a különböző egyesületi közösségekbe. Ilyen csepeli hagyományok adtak útravalót, biztatást nekünk is és indulhattunk el a kolpingi úton öt évvel ezelőtt. A jó Isten megadta a csepelieknek, hogy a lebombázott Katolikus Kultúrház mintájára egy volt kocsmáépületből varázsoljanak új egyesületi műhelyt és mi ma már az egyszerűségében is gyönyörű Szent Imre Házban, Kolping otthonunkban kezdhettük el

szervező, lélekformáló, céltudatos munkánkat. Istennek legyen hála!

Az 1994 áprilisában megtartott első kongresszusunk sikere nagy lendületet adott egy új egyesületi élet kialakításához. „Igazság, felelősséggel!” Ez a felhívás nemcsak ébresztést jelentett a közösségek számára, hanem bátorítást is, ami mindenkor boldog A. Kolping sajátja volt, ami mindig tettekre késztette ösztönzött. A kongresszusi felhívás az egymás iránti hagyományos tiszteletet is hangsúlyozta, mely – mint erkölcsi egység – állandó példaként szolgálhat. Feladatul kaptuk megvizsgálásra: mi az a lényeges dolog hiánya, amely elriasztja a keresők egy részét a kerületi közösségektől. Ez a probléma évszázados. XIII. Leó pápa Rerum Novarumának befejezésében határozottan megfogalmazta (már 1891-ben) az új irányzatokkal kapcsolatban: ha mi a társadalmat akarjuk megújítani, akkor előbb az embert és a keresztény intézményeket kell megreformálni. 106 év után is van tehát bőven tennivalónk.

1995-től örvendetes fejlődésről kapunk híreket. A Kolping Család Egyesületek száma rohamosan nő, megalakulnak a körzetek. Ugyanakkor bizonyos zavarokat észlel a tagság. Felmerül olyan kérdés: vajon használt-e, használ-e a németországi Kolping-testvérek túlgondoskodása, túltámogatása, túladományozása a magyar mozgalomnak? Ezek megítélésében sokféle vélemény alakult ki az ország különböző részein és az egyesületi elnökök sem képviselnek azonos álláspontot. Nagy baj, hogy a függőség érzete hangot kapott bizonyos levelezésekben is. Sajnos, a legutóbbi, alsópáhoki országos közgyűlés óta – e kérdésben is, és más kérdésekben is – nemcsak pozitív vélemények alakultak ki. Ezt a nemzetközi szövetségünk is érzi és legutóbb főtisztelendő Festing prézes úrnak kellett emelt hangon felszólalnia, és kinyilvánítania az országos vezetőség előtt, cáfolván a függőség tényét: A Nemzetközi Szövetség

mindenkor tiszteletben tartotta és tartja a nemzeti szövetségek érdekeit, autonómiáját. Sokat kell fáradozunk azon, hogy a kétségek ne váltsák csapjanak át, nem szabad éreztetni a problémákat az egyesületi közösségekben.

Csodálatos öt évet tudhat maga mögött a mi Kolping családunk, és nem szabad megállnunk. Újabb és még nagyobb feladatok várnak ránk! Még sokat kell tennünk a Kolping célkitűzések megvalósításáért. Megújulás kell! Így hirdettük meg első találkozásunkat. meg kell értenünk, öt év után, hogy a megújulás, amely nélkül nincs aktív katolicizmus, nem érhető el egyik napról a másikra. Az elmúlt ötven évben az ország katolikusainak is meg kellett kötnie kompromisszumát egy erkölcsileg teljesen szétrohadt szocialista társadalommal, amelynek következményeitől máig sem szabadulhatunk. Fel kell tennünk a kérdést, elég érettek vagyunk-e, hogy a megújulás útjára lépünk! Óriási türelemre van szükség elsősorban az ifjúsággal szemben, nekik megvan a saját problémájuk. Lelkipásztoraink csak felszínesen tudnak foglalkozni a hívekkel, az ifjúsággal, sajnos. Arra kell törekednünk és ez az egyedüli járható út: minden nyolcadikos gyereket, még kisebbeket is, közösségbe kell irányítani. Így volt ez a régmúltban is: aktív közösségi csoportokból „kínőnek” az elkötelezett fiatalok, a majdani vezetésre alkalmas személyiségek. Meggyőződésünk, hogy a következő öt év munkájához biztonságot jelentenek az eddig elért eredményeink. Szeretnénk ósztól kezdve olyan találkozásokat, előadásokat szervezni, amelyek családunk minden rétegét külön-külön és együtt is érdeklí és ez sokoldalú témát ölel fel. Tehát: a feladatok állandóan nőnek.

Szeretnénk az elmúlt öszön beindított Kolping Katolikus Akadémiát két félévesre bontani és a témákat kiszélesíteni. Az elmúlt év sikeres előadásai bebizonyították, hogy a

középkorúak látókörének bővítéséhez feltétlen szükség van ezekre az előadásokra. Szeretnénk a sok zenei műsor közé egy Kolping zenei napot iktatni, egész naposat. Először az északi körzetnek, majd akár országos is. Szeretnénk a Csepeli Kolping Mozit a kerület állandó programjai között meghirdetni. Olyan filmek állnak rendelkezésünkre, amelyeket a kerületben sehol nem vetítenek. Ehhez azonban egy vetítő berendezésre lesz szükségünk, vagy ennek kölcsönzéséhez fedezet. Szeretnénk az ősszel kiszélesedő senior-mozgalomnak szervezeti formát adni és felajánlani otthonunkat hétköznapi találkozásokra, klubdelutánokra. Vannak terveink és lesznek bőven feladatok is. Az ifjúsági vonalat kiemelten akarjuk pártolni. Külön kiscsoportos foglalkozásokat szervezünk minden szombaton, színjátás, tánc, közös ének – keretjátékokban előadva. A felnőtt ifjúságnak is a lelkieken kívül a táncmuzika, musical-énekléses együttléteket szeretnénk biztosítani. Az előadásokhoz egy kis zenei műhelyt szeretnénk kialakítani, hiszen a próbalehetőségek biztosítva vannak. Külön öröm számunkra, hogy az országos vezetőség, végre, a költséget hordozó „programok” megvalósítására is írt ki pályázatot.

Nagy öröm volt számunkra, hogy április 6-án, öt éves egyesületünk ünnepén, tíz Kolping család küldte el képviselőit a tíz órákor megtartott hálaadó szentmisére és az azt követő ünnepi emlékülésre.

Meggyőződésünk, hogy valamennyien önfeledten tapsoltak a kicsinyek csoportjának, az alkalomra összeállított zenés előadás élvezete után, amely bizonyítás is volt, hogy a legkisebbekkel kell a Kolping tüzét élesíteni. Ünnepelni kell, és ünnepelni tudni kell! Ezeket hangsúlyoztam ünnepségünk végén és jó érzés volt látni és hallani, hogy mindenki Kolping lelkeséggel gazdagon felruházva térhetett haza övéhez, az együvé tartozás el nem felejthető örömeivel.

*

Befejezésül álljon előttünk boldog Kolping atyánk figyelmeztetése:

„Tevékeny kereszténységünkön fog mulni, hogy a világ visszatér-e a keresztény értékrendhez!”

Zoltai Ferenc

Nemzetközi hírek

KÖLN

Heinrich Festing prelátus újraválasztása

A Nemzetközi Kolping Szövetség vezetősége 1997. május 5-ikei ülésén túlnyomó többséggel újra Heinrich Festing prelátus urat választotta meg generálprezessé. Megköszönve a választásban kifejezett bizalmat, bejelentette, hogy a jövőben is minden erejével a Kolping-mozgalom további fejlődéséért akar dolgozni és különleges gondja lesz a mozgalom lelkeségének az ápolása. Fontos feladatának tekinti a leendő prezeseket fellelkesíteni és felkészíteni a hivatásukra, továbbá a prezesek segítségét és továbbképzését.

A társadalom szolidaritásának csökkenése tettekre sűrget

A növekvő munkanélküliség és a szociális hálózat gyengülése mellett egyre jobban jelentkezik a társadalmon belüli szolidaritás hiánya. A Kolping-mozgalom, mint katolikus társadalmi szervezet, sűrgető feladata, hogy az ilyen fejlődés ellen fellépjen és példákat mutasson a szolidaritásra. Vallásos alapon szerveződött csoportoknak már a múltban is sikerült ilyen téren eredményeket felmutatni. Példamutató közösségek képesek a szélesebb rétegekre is hatást gyakorolni. A Nemzetközi Kolping Szövetség 29. közgyűlésén Hubert Tintelott főtitkár ezzel összefüggésben Kolping Adolfot idézte: „Sokat akkor tudunk elérni, ha azt valóban kitartóan akarjuk is!”

A hivatás és munka területére vonatkozó irányelvek

A Nemzetközi Kolping Szövetség az alapvető nézeteit irányelvekben szokta rögzíteni. A mostani, 29. közgyűlésen fogadták el a hivatás és munka területeire vonatkozó dokumentumot. A gazdasági és társadalmi fejlődést figyelembe véve, a mozgalom egyik sűlyponti feladatának tekinti a szakmai képzést, ami a küldöttek véleménye szerint a Kolping-mozgalomnak egyik fontos jellegzetessége. Az irányelvek arra buzdítanak, hogy a munkalehetőségek feltárásában és a megélhetési feltételek megalapozásában történjen kezdeményezések, például a mezőgazdasági tevékenység vonatkozásában is, továbbá arra, hogy részt kell venni a különböző érdekképviseleti, szakszervezeti és önkormányzati munkában is.

A Magyar Kolping Szövetség az idén is részt vesz
augusztus 20-án a Szent István napi

SZENT JOBB KÖRMENETEN

a budapesti Szent István Bazilikában.

Kérjük a Kolping családokat, hogy zászlóik alatt gyülekezve
minél nagyobb számban vegyenek részt a körmeneten.

Találkozás az Arany János utcai metróállomásnál

15,45 órákor.

Megkérdeztük...

Mohos Lászlót

Ebben a számban egy új sorozatot indítottunk abból a célból, hogy jobban megismerjük egymást. Első alkalommal Mohos Lászlót, a KOMA vezetőjét szeretnénk bemutatni, aki mint a riportból kiderül, 1993 óta vesz részt a Kolping Szövetség munkájában.

– Néhány mondatban beszélnél életeredről, családozdról végzettségéről?

– Az elmúlt héten tartottuk húsz éves érettségi találkozónkat. Mint ebből is kiderül, 38 éves múltam. Sajnos, az az ember már nem vehetett részt a találkozón, aki a legnagyobb hatással volt diákéveimre: dr. Szalay Miklós, akit sokan csak a „halimbai esperes”-ként ismernek, de egy egész ország „füves embere” volt. Ő írta a híres „Halimbai füveskönyv” című gyógynövénytarát.

Halimbán születtem, Pannonhalmán tett érettségi után a Bánki Donát műszaki főiskolán végeztem, majd mémök-tanári tanulmányaimmal párhuzamosan a teológia levelező tagozatán is oklevelet szereztem. Jelenleg Zuhlener professzornál – aki a bécsi egyetem teológiai fakultásán a pasztorálteológiai tanszék vezetője – „Vezetés az egyházban” című programján veszek részt. Ezen a kurzuson hat nyugat-európai és hat kelet-európai, az egyházhoz közel álló szervezetben dolgozó hallgató folytatt tanulmányokat. Mindezzel párhuzamosan a Közgazdaságtudományi Egyetemen humánmanageri szakon tanulok. Két gyermekem van, 6k három és öt évesek. Feleségem mérlegképes könyvelő, önálló vállalkozó.

– Mikor kapcsolódtál be a Kolping mozgalomba és mi vonzott erre a pályára?

– Valahogy mindig is az oktatással, illetve szakoktatással szerettem volna foglalkozni, de mindezt az egyház keretein belül. 1993-ban kerültem kapcsolatba a GTB-vel és a Kolping Szövetséggel. Szerencsés találkozások a kellő időpontban. Ugyanis akkor kezdték meg az ország különböző helyein alakult Kolping iskolákat egy egységes önálló jogi személyiségű vezetés alá rendelni. Így jött létre a Kolping Oktatási és Művelődési Alapítvány (KOMA), melynek a vezetőjévé választottak.

– Miben áll a KOMA tevékenysége?

– A KOMA tevékenysége kiterjed a gyöngyösi, szekszárdi, esztergomi iskolákra, valamint a később alakult zalaegerszegi és a szombathelyi Kolping gyakorló átképző iskolákra. Tervbe van véve a várpalotai Kolping szakiskola bővítése, mely jelenleg csak egy tagozattal működik. Reményeink szerint jövőre kibővíülhet ezen iskola is és egy újabb intézménnyel gyarapodhat a Kolping iskolahálózat.

– Tehát bátran elmondhatjuk, hogy Mohos László személyéhez fűződik a zalaegerszegi, esztergomi, várpalotai és a szombathelyi iskolák megszervezése. Beszélnél bővebben az említett iskolák jelenéről és jövőjéről?

– Ezek a Kolping iskolák modell jelleggel működnek a szakképzés területén, mivel a szociálisan rászorult és a továbbtanulási gondokkal küzdő gyerekek számára nyújt továbbképzési lehetőséget. Kísérleti jelleggel működtetünk már 9. és 10. osztályokat is. Pályaorientáló és felzárkózó képzést nyújtunk egy sor szakmában, mint pl.: varrónő, szakács, számítógépezés, asztalos, kertész, lakatos, dajka, pincér.

Elmondhatjuk, hogy jelenleg a KOMA felügyelete alatt mintegy ezer diák képzése folyik, Szekszárdon 360, Esztergomban 230, Gyöngyösön 120, Várpalotán 220 fő. Mintegy 200 fő fejezte be eddig tanulmányait sikeresen és ami a lényeg, hogy valamennyien jól megállják a helyüket, mert a visszajelzések ezt igazolják. Éppen ezért, ezek az intézmények igen „kapósak”, beiskolázási gondjaik nincsenek, sőt egyes régiókban már túljelentkezés tapasztalható, ami önmagáért beszél. Ez a legjobb mérce arra, hogy milyen az oktatás színvonala. Ezen felül a pedagógusok felkészültsége és emberi hozzáállása csak kitűnő érdemjeggyel minősíthető, amit elfogultság nélkül állíthatunk, hiszen hivatalos helyeken is ilyen értékelé-

sek születtek. Mindezek az eredmények annak ellenére jöttek létre, hogy az elmúlt hét évben az oktatásból reál értékben 53% forráselvonás történt. Bizony, nem ártana, ha ezen iskolák mögött is több szponzor, azaz támogató állna.

– Mik a terveitek, vágyaitok a jövőt illetően?

– További reményeinket erősíti a most aláírt Vatikán és a magyar állam közti létrejött megegyezés, valamint ősszel a Püspökkari Konferencia elé kerülő Kolping iskolák ügye, mely remélhetőleg azzal az eredménnyel zárul, hogy iskoláink egyházi iskolákká lesznek nyilvánítva. Ezzel nem csak az a régi vágyunk teljesülne, hogy hivatalosan is a katolikus egyház iskolái közé sorolnák, hanem, hogy ez anyagiakban is nagyobb biztonságot fog számunkra nyújtani.

Terveink a jövőre nézve kettősek: Mivel a német anyagi források elapadóban vannak, ezért a mennyiségi fejlődést a minőségi fejlődésnek kell átvennie; a másik főirányváltásnak abban kell állnia, hogy a Kolping családok az iskolák köré csoportosulva építik ki mind szélesebb körben a cserekapcsolataikat úgy beföldön, mint külföldön a mind több tapasztalatszerzés érdekében. Példának okáért említhetem a zalaegerszegi és békéscsabai iskolák villamosipari tanulóit, akik tanáraik jó szervezőkészségének eredményeképpen gyakorlati továbbképzésen vettek részt Németországban.

– Legutóbb Svájcban voltál egy továbbképzésen. Milyen új tapasztalatokra tettél szert?

– Svájc és Magyarország közötti kormányközi megállapodás van ér-

vényben a szakképzés finanszírozása tekintetében. A szekszárdi Kolping iskola például több százezer svájci frank értékű oktatási berendezéshez jutott egy nyilvános pályázat keretében. Hasonló pályázaton hirdették meg az ún. „Total quality management” programját, melyen a 12 legjobb iskola vetélkedett és az első helyet ugyancsak a szekszárdiak nyerték. A svájci állam finanszírozta azt a tanfolyamot is, melyen részt vehettem '97 májusában öt magyar kolléga és húsz svájci iskolaigazgatóval együtt. Tudni kell, hogy az egész világon csökkenni az anyagi erőforrások és ezért a humán erőforrásokra helyeződik a fő hangsúly. Svájc erre már jóval korábban rájött, s ennek megfelelően szervezte oktatáspolitikáját, kapcsolatrendszerét és programjait. Ebben a vonatkozásban kaptunk igen hasznos tanácsokat az egyhetes tanfolyam keretében.

– Az eddigiekből kitűnik, hogy a KOMA igen sikeres szakaszon van túl. Mi jelentette számokra a legnagyobb sikerélményt?

– Ami az én személyemhez fűződik, az az esztergomi és a zalaegerszegi ügynevezett gyakorlóiroda és titkárműképzés beindítása volt, mely iskolák azóta is egyre sikeresebben végzik munkájukat. Eddig három ballagást értünk meg és az elhelyezkedési arány igen jónak mondható. Vagy a Phare program keretében elért gyöngyösi sikerek – az ot-tani cserekapcsolatok egy párizsi iskolával. Öt diák két pedagógussal már két ízben járt kint tanulmányúton. A szekszárdi iskola is elnyert egy Phare programot ügynevezett „tantervek kibővítése” céljára. Ez egyébként a többi iskolában is bemutatásra lett ajánlva.

Röviden összefoglalva az eddigi tevékenységünket, elmondhatjuk, hogy amit idáig elértünk, mindaz a németországi szakmai és anyagi támogatás nélkül nem jöhetett volna létre. De ezen iskolák továbbfejlesztése, a helyi oktatás színvonalának emelése, új programok kifejlesztése a mi felelősségünk és feladatunk. A jövőben szeretnénk egy „Oktatási híradó” címmel rovatot nyitni a Kolping újságban, melyben folyamatosan beszámolunk a Kolping iskolákról, programjaikról és az ott folyó munkákról. Nagy Sándor

Emberi jószág

A kedvező jövő nem csak attól függ, hogy az év elején, vagy az év végén tartunk-e, jobb jövőt csak olyan emberek teremthetnek, akiket a keresztény hit hűségre, állhatatosságra nevelt, olvashatjuk ezeket a gondolatokat Bol-dog Kolping írásai között.

Igaz, a fenti gondolatok a múlt században kerültek papírra, de a mondani-való a mai ember számára is épp oly aktuális. Mert manapság is ritkán hallhatjuk azt a minősítést, hogy az István vagy az Erzsi jó ember. Pedig jó emberek ma is vannak közöttünk, legfeljebb tevékenységük nem feltűnő (teszik a dolgukat kérdés nélkül), inkább a környezet nyomorúsága, a sok emberi gonoszság borítja fátylával.

Miben is áll az emberi jószág? Talán legtömörebben úgy fogalmazhatnánk meg, mint Istenhez, a tökéletes és teljes jószághoz való közeli állapot. Biztos az is, hogy akiket boldogként, szentként tisztelünk, azok jó emberek voltak és kisugárzásuk által alapul szolgálnak a mi életünkben is. Az emberi jószágban benne foglaltatik mindig valamiféle áldozat és lemondás, a másik ember sorsával érzett szolidaritás, a segítőkészség. A jószág elsősorban más emberekkel kapcsolatos magatartásunkra utal, de bizonyos esetekben látható megnyilvánulásai vannak mind-ahhoz amit az Isten teremtett.

A jó ember betartja az isteni és emberi törvényeket, de az utóbbiakat képes áthágni is az előbbiekért. A jó ember olyan természetesen hallgat a lelkiismeretére, mint ahogyan lélegzik. Nem törekszik arra, hogy viszonzózzék vagy elismerjék jószágát. A szülői szeretethez hasonlóan azt tartja szem előtt, hogy adni mindig jobb mint kapni, hálát sem várva a tettekért. Mert a hálavárás tényében a cselekedetek el-

vesztik önzetlen ajándék jellegüket és a kalmárszellem lengi körül azokat.

Történelmünk nehéz időszakaiban és napjainkban is mintha növekedne a jó emberek száma. Amikor bajba kerülünk, súlyos gondjaink támadnak, vagy a magány gyötör, gyakran meglepődve tapasztalhatjuk a felénk áradó jószágot olyan embertársainktól is, akiket eddig közönyösnek tekintettünk. Egy-egy elküldött újság, egy-egy üdvözlőlap vagy váratlan látogatás elénk tárja az addig rejtőzködő arcokat.

Sajnos, a modern életforma az emberi jószággal nagyon keveset foglalkozik. Az erő és a verseny kultuszában a jószág szégyelnivalóként gyengeséggel és butasággal lett beazonosítva. Fogyasztói társadalmi törekvéseinkben a reklámok tömege buzdít a szerzésre, pedig Czákó Gábor szavaival élve, már így is több dolgot birtokolunk, mint Mátyás király, az ő korában. A szerzést, az üzleti életbeni sikereket könnyen párosítjuk a könyörtelenség óriásával, mfg az önzetlen és ingyenes segítség a törpe szerepében tetszeleg. Ez viszont nem más, mint a sátán földi működésének jószág elleni földi háborúja. Aki ez ellen tesz, önzetlenül tud jó lenni, ádáz dühöt vált ki a harc kezdeményezőjéből, mert megsérti azzal hitűségét, megtöri hatalmát és bírvágyát.

Nincsen nagyobb kitüntetés a földön, amit ember adhat embernek, mint az, hogy bármilyen élethelyzetben kimondjuk valakiről azt, hogy JÓ EMBER. S amikor könnybelábadt szemmel emlékezünk a szüleink, barátaink, tanáraink és az ismeretlen személyek jószágára, az kell, hogy előttünk lebegjen: Nekünk is üres kézzel, de gazdagon kell távoznunk ebből a világból, ahogyan azt több helyütt is olvashatjuk a keresztény tanításban.

Molnár János Érsekvadkert

A Kolping lelkigyakorlat 1997. augusztus 30-án reggel 8 órakor kezdődik. Jelentkezni Kovács Attilánál lehet a Szent Gellért lelkigyakorlatos házban, Leányfalun.

Cím: Leányfalu, Móricz Zsigmond u. 143. Telefon: 26-383-212

Lelkigyakorlatot vezeti: Dr. Bolberitz Pál pápai prelátus

A Kolping mozgalom életszerűségét, modernségét igazolja, hogy mindig érezte a megújulás, változás szükségességét, amikor az időszerűvé vált. Így vált először minálunk családmozgalommá is, amikor 1926-ban az iparos-lányok, munkás-lányok is aktív tagjai lettek a Katolikus Legényegylet közösségének. Ebben hét évvel megelőztük a német anyaegyesületeket. Az 1989. óta megkezdett hazai megújuláskor még kevés szó esett a seniorok szükséges feladatairól, szükségességéről. Valamikor a seniorok az ifjúsági dékánok (titkárok) segédcapatát jelentették. Reszortfelelős beosztást kaptak, *megbízást*, szigorúan titkosan megválasztott alapon. A seniorok kitüntetett jelzővel akkoriban az egyesületi közösség *hozzáállásban és képességében* kiemelt tagjait illették, akik a mozgalom aktivistái voltak és komoly felelősség hárult a vállukra. A senior-gárdán múlt minden rendezvény, megmozdulás, a téli foglalkozások, sportélet, vetélkedők, táncesetek, stb. sikere. A senior- munkában jeleskedők sorából nőttek ki a leendő dékánok, egyházközönségi, társalmi vezetők. 1989 óta a senior-nunka kiszélesedett, nemcsak ifjúsági csapatokhoz kötött segédcapat, hanem a Kolping Család Egyesületek aktív gárdáját fogja képezni az egyesületi és a körzeti munkában is. *A korban és tapasztalatokban*, de főleg hagyományokban is gazdag örökifjú kolpingosokra ezentúl több munka hárul, mert az *igazi aktivitást* kell megvalósítani, amely át van itatva krisztusi eszmékkel.

Lássuk, milyen feladatok várnak ránk, seniorokra, a magyar Kolping-

SENIOROK FEL!

mozgalom megújulása, megfiatalodása érdekében!

– Elsősorban (ne lepődjünk meg) a fiatalok szerveződését, előadásai, kultúrmunkájuk elősegítését kell nemcsak figyelni, hanem hathatósan támogatni. Rendelkezésre álljanak a megfelelő berendezések, a kicsinyeknek a játék is fontos. A nagyok érezzék, hogy figyelnek elképzeléseikre és nemcsak legyintenek rájuk. Oda kell hatni, hogy a lelkipásztor az egyesületi közösség felé irányítsa a fiatalokat, főleg azokat is, akik valamely iskolafokon végeznek és új, esetleg távolabbi közösségbe kerülnek. Ne engedjük el a fiatalok kezét!

– Az „idősek”, a seniorok személynézőn meg mindent. Az otthon, a közösségi hajlék állagát féltjük! Legyünk résen, és ha javítani kell valamit, próbáljunk intézkedni, ne odázzuk el azzal, hogy nem az én dolgom! A seniorok ma is reszortfelelősökké válnak, ha szeretik egyesületeiket.

– Új értelmet kap a senior-munkában a karitatív munka. Már eddig is volt lehetőség, hogy különböző akciókban való közreműködést

– Mint nem hivatalos seniorok teljesítettek. Ebbe a pontba sorolható a kicsinyek nyaraltatása, amely megint csak komoly feladatot jelent.

– Már most idesorolható, ha újdonságnak is, a tervezett „szövet-

kezési” árubeszerzési, elosztási tevékenységgel kapcsolatos igényfelmérés, időzítés, elhelyezés, lebonyolítás. Szép, és felelősségteljes munka lesz.

– Új értelmet kap a seniorok gyakori találkozásának megszervezése. Ezt megkönnyíti, hogy nem az esti órákban lehet csak találkozni, hanem az egész hét bármely napján délelőtt, délután is. Vagyis újfajta klubéletet lehet kialakítani, a nyugdíjas klubok mintájára.

Fentiek csak tervezetet jelentenek és semmiképpen sem jelentik azt, hogy új csoport alakul egyesületen belül. Nem is szabad, hogy frakciót jelentsenek a seniorok gárdája. Ellenkezőleg, az egyesületi élet motorját kell, hogy jelentsék. Tudjuk, mindenki így is érzi az egész ország területén. E felhívás szolgáljon, arra, hogy az egyes családokban találják meg azt a néhány férfit és nőt, akik vállalják (hiszen eddig is vállalták), hogy a vezetés aktivistái legyenek a jövőben is, de még szélesebb körű feladatokkal megbízva.

Kérjük a családok vezetőit, hogy a seniorok nevét jelentsék, legkésőbb szeptember 1-ig a körzeti titkároknak, akiknek már van erre vonatkozó adatuk, hogy ősszel a négy körzeti aktivistáit, a senior-gárdát megbeszélésre össze lehessen hívni valamely délelőtti, vagy délutáni.

A tavaszi idény elmúltával kívánok minden fiatal és még fiatalabb senioroknak kéthónapos szép nyári vakációt, jó pihenést és jó egészséget a felfrissüléshez.

Zoltai Ferenc,

(aki már 1942-ben senior volt)

Rövid tudósítás egy továbbképzésről

1997. május 30 – június 1.

Mathias OWERRIN vezetésével a négy körzetből öt-öt fő részvételével zajlott le a vezetőképzés.

A körzeti „csapatok” összeállításánál igyekeztünk minden korosztályt szerepeltetni. Az ifjúsági, felnőtt és senior korúak mellett a körzeti vezetőségeket is képviselte egy-egy tag.

A képzés lényege az volt, hogy segítse a körzeti és országos vezetőség hosszútávú munkáját. A Kolping Mozgalomért keressünk és találunk aktív és tetterkész embereket, akik tudnak is dolgozni, nem csak a mi mozgalmunkért, de a Katolikus egyház megsegítéséért is.

A feldolgozott témakörök között beszéltünk még Adolf Kolping személyéről, a mozgalom nemzetközi fejlődéséről. A kurzuson résztvevők személyiségének vizsgálatával és aktuális kérdések megvitatásával is foglalkoztunk. (Például: Hová szabad elvinni a Kolping zászlót?)

Felváztuk a jövő legfontosabb feladatait, ezek elérhetőségi lehetőségeit.

Az aktív, de mégis kellembesen eltöltött hétvége eredményei hosszú távon érzékelhetők majd. Rövidtávú eredményei máris jelentek, hiszen a körzetek képviselői ismét közelebb kerültek pár lépéssel egymáshoz. Jó lenne minél több ilyen lehetőséggel élni!

Körzeti titkárok nevében
Halászné Gambár Mária

EGYHÁZI FIGYELŐ EGYHÁZI FIGYELŐ

NÉPSZABADSÁG

1997. május 16.

Modernizáció, társadalom, erkölcs

Gyulay püspök: A bejegyzett pártok közül egyik sem szélsőséges

Lukács László, a katolikus püspöki kar sajtóirodájának vezetője korszakalkotónak minősítette azt a május 22-én kezdődő konferenciát, amelyen különböző szellemi irányzatok képviselői, tudományos szakértők is részt vesznek majd. Az eseményt beharangozó tegnapi tájékoztatón az egyház és a politikai viszonytató kérdéseinkre Gyulay Endre püspök elmondta: ha kötöttségek nélkül beszélhet, akkor a maga részéről akár szélsőséges politikai párt rendezvényén is hajlandó felszólalni. Hozzátette, hogy megítélése szerint a bejegyzett pártok közül egyik sem tekinthető szélsőségesnek.

Magyarország

A pápa 77. születésnapja

Pünkösöd napján ünnepelte 77. születésnapját II. János Pál pápa. A katolikus egyházfőt a római Santo Attansio plébánián és a vatikáni Szent Péter téren köszöntötték a hívek és zarándokok.

A Vatikán nem szokott hivatalos ünnepséget rendezni a pápai születésnapon, a jeles dátumról mégsem feledkeznek meg senki. II. János Pált elsőként a gyermekek köszöntötték. Egyikük azon kérdésére, hogy milyen fogadalmat tesz születésnapján, azzal válaszolt: „Igyekszem jobb lenni.” Elmondta, hogy délután öt és hat óra között született, s 58 évvel később, majdnem órára pontosan ugyanakkor választották meg pápának.

Délben a vatikáni Szent Péter téren mintegy 20 ezer zarándok gyűlt össze, hogy meghallgassa a pápától a Regina Coeli imádságot. Amikor a szentanya megjelent dolgozószobája ablakában, egy rögtönzött kórus lengyel születésnapi dalt énekelt el a pápa tiszteletére.

MAGYAR HÍRLAP

1997. május

Keresztény párbeszéd a társadalom megújulásáról

A konferencia záróreferátumában Várszegi Asztrik panonhalmi főapát-püspök rámutatott: az egyház dolga most az, hogy megkeresse a legjobb szakértőket, akik a társadalom megújulásáért folytatják a dialógust, majd képesek a tettek mezejére lépni. A második vatikáni zsinat dokumentumaiból kiindulva Várszegi főapát aláhúzta: az emberiség s nemzetünk sorsa azoknak a kezébe kell, hogy kerüljön, akik a következő generáció számára fel tudják mutatni az élet és a reménység forrásait.

Magyarország

1997. május 20.

A zarándoklat: a lélek üdvössége

Interjú P. Márk József ferences házfőnökkel

Az utóbbi évtizedek csíksomlyói pünkösdi búcsús zarándoklatairól P. Márk József – József atya –, a búcsú házigazdája, a csíksomlyói ferences kolostor házfőnöke nyilatkozott lapunknak:

– A ma 430 éves hagyományban törést csak a kommunizmus éve okoztak. Az 1950-es évek táján a kommunista hatalom próbálta betiltani a búcsújárást. Ez ideiglenesen sikerült is: a körmenet megszűnt, de a nép csak szivárgott Csíksomlyóra, az istentisztelet megvolt, gyóntak, imádkoztak, áldoztak az emberek, szentmisén vettek részt...

1990 óta újra teljes szabadságban folytatódik a búcsújárás, az utóbbi években százezrek jöttek el. A kegytemplom előtti térségen azonban csak 50–60 ezer ember fér el, sokan a távoli utcákban rekedtek. Ezért történt a változtatás: 1993-tól a körmenet nem tér vissza a közeli Kissomlyóról a kegytemplomhoz; hanem fent, a Kissomlyó és Nagysomlyó közötti tágas térségen tartjuk az ünnepi szentmisét. A felmenet és a lejövet lett a körmenet...

A csíksomlyói búcsújárás lényege elsősorban Szűz Mária tisztelete, ami már ösidők óta folyik itt. A másik a zarándoklat – bűnbánat, vezeklés a személyi és közösségi bűnért. Aki csak teheti, és lehetősége van, szentgyónást, szentáldozást végez, és közös szentmisén vesz részt. Ez tulajdonképpen az egész búcsújárás középpontja. A hatalmas tömeg egyszerre vesz részt a szentmisén, a közös zarándoklat itt teljesedik ki.

A vidéki papság a saját népével jön a zarándoklatra. Fel-emelő a főpapság kivonulása az ünnepi szentmise előtt. Vendégeinknek azt üzenem: Mindenkit, vallásra és nemzetiségre való tekintet nélkül szívesen látunk, nemcsak mi, a csíksomlyói barátok, hanem maga a Szűzanya, és az ő szerető Fia, Jézus, s aki hisz Istenben, jöhet a zarándoklatra, mert a zarándoklat tulajdonképpen a lélek üdvösségét szolgálja, egyénileg. Közösségileg pedig gyönyörű szép az együtt imádkozás, a szép felvonulás, együtt éneklés, ez mind hozzájárul a zarándoklathoz, és kétségtelen, hogy Isten előtt érdemszerző cselekedet. A Szűzanya szívesen fogadja a benne bízó és hívó gyermekeit Csíksomlyón! botos

NÉPSZABADSÁG

1997. május

„Fel kell készíteni híveinket a szektákkal szemben”

Lelkipásztori útmutató, katolikus majális

A hivatalos közvélemény-kutatások szerint – mondja a bíboros – a lakosság mintegy 65–70%-a katolikusnak vallja magát, de mindössze 8–9 százalékuk aktív vallásgyakorló. Paskai László ugyanakkor figyelmeztet, hogy „nálunk is megjelentek különféle vallások, szekták, amelyek félrevezetik híveinket”.

„Gondolatok a mezőgazdaságról”

Vitaindító felhívást fogalmazott meg Molnár János érsekvadkerti barátunk a hazai mezőgazdaság jelenlegi helyzetének elemzésére. Mindannyiunk számára világos – hiszen a kolpingosok kapcsolata a faluval mindig szoros volt –, hogy a mai mezőgazdasági helyzetünk nem a legrozsásabb, mert a „földművesek” élete és hagyományos „erkölcsi értékrendje” még nem újult meg. Egy letört mezőgazdasági társadalom próbál az ősök példáján előrelépni és egy megváltozott új környezetben, modern módszerekkel ismét magyar földművelést meghonosítani. Újból kell kezdeni mindent, hogy a föld, a szántóvető ember, a földművelés művésze visszaszerezze becsületét. Szomorú valóság látni mezőgazdaságunk mai vergődését, az értékhorozó erő mesterséges letörését, amelynek első jelei, hogy lassan a „kinti beszállítás”-okra épül a magyar mezőgazdasági áruk piaca. Talán ez volt a vitaindító cikk megszületésének indítéka.

Van egy régi német közmondás, amely így hangzik:

„Hat der Bauer Geld, hat die ganze Welt!”

Vagyis, ha a földtűró gazdának van pénze, akkor az egész világnak is van pénze. Felbecsülhetetlen pusztítást végeztek 1948–50 között az államosítások idején. Máról holnapra üreseké váltak a svájci istállók, amelyek tele voltak törzskönyvezett állatokkal. Ezek jelentették a gazda cégérét. Páratlan belterjes gazdálkodás honosult meg sokfelé, ami a gazdasági szakiskolát végzett „ezüstkalásos” fiatal gazdáknak volt köszönhető. Ennek egyenes folytatása volt a modernizálással egyidőben, a mezőgazdasági szövetkezetek szükséges voltának felismerése. Nem állami formájú szövetkezetekről volt szó természetesen, hanem a híres, Dániában már nagy eredményeket felmutató termelő, feldolgozó és értékesítő szövetkezetek kialakításáról. Dániával a kapcsolatokat az akkori agrárvilágban híres dr. Cholnoki professzor tartotta, amelyeket megszaktított a háború, de már 1945–46–47. években sokezer agrárifjú részesült abban a kitüntetésben, hogy – állami költségen – tanulmányozhassa odakint a dán szövetkezeti módok, formák titkait. Elő volt készítve a talaj, hogy a fent idézett német közmondás még erősebb igazolást kapjon. Helyette tudjuk mi történt, nemcsak a nagygazdáktól, kisgazdáktól, hanem a földreform által földhöz juttatott újjazdáktól

is elvették a földet, azaz állami tulajdonba került minden földdarab, hiszen a szovjet mintára alapított szövetkezeteknek juttatott föld is állami tulajdonnak számított. Jól tudták, a föld birtoklása autonómiát jelent gazda, birtokos számára, de ha kihúozom alá a talajt, a földet, akkor ugyanolyan függőségbe kerül, mint az ipari munkás. Ez volt a cél. Tehát nem véletlen, hogy ezek után a két háború közti években alapított és jól prosperáló, a gazdák és munkások által alapított különböző begyűjtési, forgalmazó és feldolgozó, értékesítő szövetkezeteket is szétverték, mert csak a szovjet mintájú szövetkezeteket engedélyezték.

Köszönjük a vitaindító cikket, és mivel szerinte is értékhorozó közösség minden Kolping egyesület, nem nézhetjük tétlenül a mezőgazdaság leértékelődését. Hála Istennek, meríthetünk erőt a múltból. A mezőgazdaságban is, a kereskedelemben, is mindig volt példa az összefogásra. Mindig felismerték, mikor kell együtt cselekedni úgy, hogy a munka hasznosabb, könnyebb legyen, hogy egymás segítségével gazdaságosabb eredmények szülessenek. Éppen az 1950-ig működő, különböző beszerzési, forgalmazási mezőgazdasági szövetkezetek és a munkások által alapított sokfajta fogyasztási szövetkezet igazolja az elmondottakat és azt is, hogy nálunk a szövetkezeti gondolatnak régi gyökerei vannak.

Üdvözölöm a „Kolping-szövetkezést”, melynek jeleit eddig észleltük már egyes körzetekben és amely igen sokrétű lehet. Nem csak a föld termékeinek olcsóbb beszerzéseire és elosztására gondolok, amikor a célt nézem, hanem elképzelhető egy szélesebb, az alapvető élelmiszerek és egyes létszükségleti ipari cikkek területére sátrat verni és ezekhez egy pénzügyi törzsalapot biztosítani, kreálni. Sőt, a későbbiekben még egy „kölcsonös segélyező” szolgálatot is el tudok képzelni közösségi formában.

Foglalkoznunk kell a vitaindító cikk gondolatainak kiszélesítésével. Hozzászólásom ezt a célt szolgálja. Foglalkoznunk kell továbbá a szövetkezésben rejlő lehetőségekkel, mert hiszen mi kolpingosok nem akarunk mást, mint amit célkitűzéseink között így fogalmazunk:

Cselekednünk kell, hogy a mai ember megtalálja helyét ebben a világban.

Az elemzések után várjuk tagjaink elközeléseit, hozzászólásait.

Zoltai Ferenc

II. Plébániai és 2. Kolping kulturális találkozó a Józsefvárosban

Kedves Kolping Testvérek!

Plébánia templomunk idén ünnepi alapításának 20. évfordulóját. Az ünnepségsorozat egyik mozzanata a szeptember 20-iki Plébániai Nap. Ennek keretében szeretnénk megrendezni a 2. Kolping Kulturális Találkozót, melyre szeretettel várunk szereplőként és nézőként is Benneteket!

Minden Kolping családból hívunk versmondókat, énekeseket, táncosokat, kézműveseket vagy bármilyen más produkcióval fellépőket, melyet mindannyiunk örömeire mutatnátok be ezen az ünnepen. Egésznapos programot tervezünk az Orczy-kertben, ebéddel, melynek várható költsége 150 forint lesz.

Az alábbi jelentkezési lapot a következő címre kérjük mielőbb visszaküldeni:

Madarász András,
1081 Budapest
Bezerédy u. 6. II. emelet 11.

Részletes programot időben küldünk mindenkinek.

Örömteli vidám felkészülést kívánunk!

Északi körzet
és a Józsefvárosi Kolping Család

JELENKEZÉSI LAP

Kolping család neve:.....

Résztevők száma:.....

Ebből szereplő:.....

A műsorszám(ok) megnevezése:.....

Kelt:.....

Kolping család elnökének aláírása

KÖRZETI HÍRADÓ

ÉSZAK

Kolping Katolikus Akadémia

A Városmajori Kolping Család megtartotta az 1996/97. évi Kolping katolikus akadémiai ciklus utolsó előadását.

1997. májusi előadó dr. Bíró László püspök úr volt, aki „Család és házasság” címmel tartott referátumot, és az alábbi Kolping idézetekkel kezdte igen tanulságos előadását:

„A család alapja az emberi természetbe ültetett szeretet, mely eredendően jó, mert az Istentől való.”

„Nem a házasság van a szerelemért, hanem a szerelem a házasságért.”

A család válságáról beszélt, ami igaz ugyan, de nem szabad túlhangsúlyozni, mert példák sokasága bizonyítja, hogy aki többszörösen elvált, vagy egyedül él, mind családban szeretne élni. Ugyanis nem a család, hanem az ember van válságban. A szeretet, a becsület és az önzetlenség van válságban. A Szentatya mondja, hogy a család kiinduló pontja a házasság. A házasság a család fundamentuma, a férfi és a nő alkotta törzs, ami, ha egészséges, akkor a család is boldog. De ha a házasságra nem figyelünk oda, akkor a családi élet nyújtotta biztonság elveszhet. Napjainkban elfelejtettük a házasság misztériumát, azt a nagy titkot, ami a Házasság Szentsége.

A továbbiakban rendkívül érdekesítő elemzést hallhattunk a családi élet titkáról, annak gyakorlati jó értelemben vett megvalósításáról, Pál apostol ide vonatkozó tanításairól, a népesedés csökkenés okairól. Végül egy igen izgalmas kérdéssről, nevezetesen arról is volt szó, hogy a fogamzás pillanatában az ember ártatlanul vagy az eredendő bűnben teremődik-e. Ezen utóbbi kérdésre Bolberitz professzor úr adta meg a teológiai magyarázatot.

(Az előadás teljes anyaga megkapható a szerkesztőségben, üres kazettára átmásoljuk, természetesen ingyen.) N. S.

Ifjúsági hírek

Kedves Kolping testvérek, Fiatalok!

A városmajori Kolping családból írok Nektek egy itteni eseményről. 1997. január 6-tól beindítottuk a Városmajori Kolping Képzőművészeti Kört. A foglalkozások témája: rajz, agyagmintázás, festészet, gipsztechnikák. Hetente 3-4 óras foglalkozások vannak. A tanulók 8 évestől 16 évesig járnak hozzánk. Egyelőre 15-en vannak, de szívesen látunk új arcokat is. Ősszel a második szemeszter beindulása után szeretnénk az első kiállításunkat megrendezni. A művészeti kört Kontúr András köszöbrász vezeti hivatásszeretettel teljesen ingyenesen. Amennyiben más családokban is vannak hasonló kezdeményezések, szívesen vennénk fel velük a kapcsolatot, esetleg közös kiállítás szervezéséhez, valamint tapasztalatcseréhez.

Kontúr András

Szent László búcsú az Istenhegyi Szent László Plébánián és Kolping Családnál

Az Istenhegyi Szent László Plébánia Kolping Családjá a Szentatya felhívása alapján – „1997 Krisztus éve” – a Szent László ünnepet még kiemelkedőbbé tette azzal, hogy az ifjúság részére három korcsoportban vers-, próza és énekversenyt hirdetett, melynek értelmi szerzője és kidolgozója dr. Pál Gabriella, a Kolping család jeles tagja és Jánosa Domokos plébános prézes atya volt, a Kolping család vezetőségének és tagságának aktív, gyakorlati támogatásával. A versenyt természetesen az Északi Körzet valamennyi Kolping családjá részére is meghirdették.

A fogadtatás pozitív volt, mintegy 60 jelentkező jelent meg a versenyen június 6. és 7-én plébániánkon. A zsűri szakértője és díszelnöke Sunyovszky Szilvia színművésznő volt, elnöke dr. Pál Gabriella, a fizikai tudományok doktora, tagjai Békés Tiborné, a Jókai Mór Általános Iskola igazgatója, Major Sándorné énektanárnő, Tóthné Makk Ágnes, templomunk kántora és természetesen Jánosa Domokos plébános prézes atyánk.

Az ünnepélyes eredményhirdetésre a búcsú szentmise után került sor, több Kolping család, azok versenyzői, hozzátartozói és hívőink jelenlétében. Az ün-

nepi szentmise celebránsa dr. Bolberitz Pál professzor, prézes, pápai prelátus volt.

Az ünnepélyes eredményhirdetés díszvendégeiként köszönhetjük dr. Bolberitz Pál professzor urat, Fekete György urat, kerületünk országgyűlési képviselőjét, dr. Salamon László képviselő urat, a Szent László Társulat elnökét és Sunyovszky Szilvia művésznőt. Hosszú lenne minden díjazottat részletesen felsorolni, így csak a legkiemelkedőbbeket: Ferenczy Juli (ének), Zlinszky András (vers), Simon Emese (vers), Szűcs Imola (próza és ének), Szilárd Orsolya és Kati, Tóth Dávid és Péter (énekes négyes). A győztesek az értékes díjak (automata fényképezőgép, digitális rádiós óra, zsebkalkulátor, zsebmagnó, könyvek, kották) átvétele után előadták győztes produkcióikat a jelenlévők nagy öröme és tetszésére.

Az emlékezetes ünnep a plébánia kertjében agapéval ért véget, melyen az Istenhegyi Szent László Kolping Család tagjai sok finomsággal kedveskedtek a versenyzőknek és vendégeiknek.

Jövőre a „Szentlélek év” alkalmából újabb jelentős versenyt szervezünk, melyről időben értesítünk minden érdekelte.

Hetényi Péter
elnök

Északi körzeti krónika

Szinte észrevétlenül jött el a nyár, pedig már tavasz óta készülődünk egy-egy program lebonyolítására. Az egyik legfontosabb a május elején megrendezett II. Országos Kolping Emlékverseny, ahol újra összegyűltek a kolpingos és „nem kolpingos” szakmunkásképzős fiatalok. Összemérték tudásukat magyar irodalomból és nyelvtanból, történelemből, Kolping atya élettörténetéből és a Kolping családok jelenlegi munkájáról.

Az első díj – melyet az Észak-Magyarországi Körzeti Kolping Szövetség ajánlott fel – az idén is a csíksomlyói búcsún való részvétel volt.

Második nagy tavaszi eseményünk keretében az esztergomi győztes fiatalokkal együtt negyvenen indultunk útnak. Az Erdélyben tett kis körúttal színesített program kiemelt napja a pünkösdi szombati zárandoklat volt.

Tikkasztó hőségben indultunk neki a hegynek az egész napi csomagokkal kolpingos zászlókkal és egy gyönyörű címeres magyar zászlóval. A két Somlyó hegy közti völgy óriási férdőhelyet biztosított a több mint fél millió embernek. A szentmise alatt tűzött ránk a nap, de szinte észre sem vettük, hiszen ez a sok ember együtt énekelt és imádkozott valami megfoghatatlan egységben és áhitatban. Ez az az érzés, amit elmondani nem le-

(Folytatás a 13. oldalról)

het! Ez az, amit minden hívő magyarnak egyszer személyesen kell megélnie! Ezért a hálaadásért és töltekezésért zárandokol oda a világ minden tájáról gyalogosan vagy autóval, busszal vagy vonattal az a megszámlálhatatlan magyar. Egyszer egy évben hálát adni Istennek, hogy katolikus magyarként élhetünk még e földön. A szentmise után ránk zúduló jégeső és felhőszakadás sem hűtötte le bennünk ezt az érzést. Sőt, fokozta zárandoklatunk felajánlható súlyát, még azon útitársainkban is, akik inkább csak a kirándulások kedvéért indultak el velünk erre az útra.

*

A júniusi események sorában rangos szerepet játszott az Istenhegyi úti Kolping Család által meghirdetett szavaló- és énekverseny, ahol sok fiatal mutathatta be tehetségét.

*

Tóalmáson a prézes atya ezüstmiséjét ünnepelte a kolpingosok szervezésében szinte az egész falu. Még a környékről is jöttek ünnepelni atyák és hívek.

*

Az eseményt színesítette a már hagyományosan mondható Körzeti Foci Bajnokság. S bár az idén a címvédő Vác sapata – partnercsaládjuk látogatása miatt – nem emelhetette a színvonalat, 13 sapat vágott neki a küzdelemnek. A döntőt Egervári Sándor szakértő pillantásai kísérték végig. S a csapatoknak járó oklevelek után a győztes Észak-Budai Kolping család csapatának is ő adta át a körzeti kupát.

Kellemes, izgalmas, jókedvű napot töltöttünk együtt és a több felröppent ötlet közül, reméljük, jövőre meg tudunk valósítani néhányat.

*

Az első igazán meleg hétvégén a körzet legfiatalabb – Gödöllői Kolping-Családja – pattant nyeregbe és látogatta meg az Őrségi Napok rendezvényeit Őriszentpéterben.

Még nem is említettem mindent és máris itt a nyár. A nagy programok, táborozások, túrák ideje, a felüdülés, pihenés percei. Örülünk a családdal, rokonokkal, barátokkal eltöltött napoknak. Gazdagítsunk másokat és magunkat is a kolpingos élmények továbbadásával, újraélésével.

Adjunk kedvet másoknak is, hogy csatlakozzanak hozzá, mert ha olykor dögöve is, de jó irányba haladunk!

Halászné Gambár Mária
körzeti titkár

Felszentelte prézesünk a Kolping-ház közösségi termét, Szentendrén

1996 márciusában Kolping újságunkban örömmel megosztva, nem dicsekvésésként beszámoltam arról, hogyan kaptuk meg az ingatlant. Gyertyafényes, lehetünkkel belehelt, barlangi istállóra emlékeztető első karácsonyunkról írtam.

Most, közel két év után elérkeztünk a testületi döntéstől a felszenteléshez, igaz, még csak a közösségi terem készült el. Tudjuk, minden kezdet nehéz, de bízunk benne, hogy a folytatáshoz is megkapjuk a kegyelmet.

1997. június 15-én, vasárnap tíz órára a meghívott vendégek és a tagság fehér abrosszal terített termet talált, Horváthné Gabi és kis csapata szorgos keze nyomán.

A híres szentendrei cukrászmester, Surányi úr – megtudva, milyen alkalomra vesszük a pogácsát – jól megmérte az adagot és nem engedte kifizetni a számlát. Ez az ő ajándéka volt, ezúton is köszönetünket fejezzük ki érte.

Megtisztelt jelenlétével a polgármester úr, több önkormányzati vezető és képviselő is elfogadta meghívásunkat. Eljött Halászné Gambár Mária, körzeti titkár. Az iparosok, vállalkozók vezetői is eljöttek, akik a tatarozás munkáit végezték. Jelen volt dr. Katona Gyuláné helytörténész, aki az ingatlan visszajelentésekor leírhatatlan segítséget nyújtott a rendelkezésünkre bocsátott, precízen összegyűjtött adataival.

Örömmel újabb régi legényegyleti senior is közénk állt, mondhatom, betöltöttük a termet. Az ünnepi beszédet elnökünk, Jármay Elemér mondta, aki nem győzte sorolni a köszöneteket. Így látni, ha összetartunk, egyet akarunk, mennyi jó és szép érték van bennünk. Ezeket észre kell venni, köszönet érte elnökünknek. Felelevenítette megalakulásunkat, melyet Lang György, az akkori országos főtítkár alapított meg 16 alapító taggal. Közel hét év állandó áldozatos, szorgalmas ösztönzés kellett ahhoz, hogy idáig eljussunk, kiemelve azt az anyagi segítséget, melyet a patronáló baseli Kolping-családtól kaptunk, és amit a MKSz által kiírt pályázat elnyerésével valósítottunk meg.

Megköszönte Luy János senior tagnak ajándékát, aki erre az alkalomra egy 1935-ben készült fotót ajándékozott az egyesületnek. Ezen a képen a Legényegylet dalárdáját örökítették meg.

Kiderült, hogy ez a férfikórus volt a ma is működő Szent Cecília Kórus alapítója, mert 1945-ben a helyi érseki leányiskola (zárdá) leánykórusával vonták össze és lett komoly egyházi vegyeskórus.

Ezek után Blanckenstein György plébános úr, az egyesület prézese a Szentírásból a szeretet himnuszát olvasta fel, szemünk elé állítva és szívünkbe vésva a szavakat, majd megáldotta a termet és a házat. A szertartás végén a magyar Himnusz énekeltük el, kérve: „Isten áldd meg a magyart...”

A következő szónok, Kállay Péter polgármester úr pohárköszöntőjében kedves szavak között utalt a régi Legényegylet rangjára, mely a szentendrei életnek egyik legtekintélyesebb egyesülete volt. Bízunk benne, hogy elődeink példáját fogjuk követni.

A pezsgős koccintás után kötetlen beszélgetésünket a misére hívó harangszó szakította félbe. A Péter-Pál templomban a hálaadó szentmisét prézesünk mutatta be. Az ünnep fényét emelte a Szent Cecília kórus éneke, melynek 18 éve vezetője Silacher Miklós, aki alapító tagja a Kolping Egyesületnek.

A régi legényegyleti zászlót és az új Kolping zászlót az ifjú kolpingos házaspár, Dorn Attila és felesége, Ildikó tartotta. Az olvasmányt Jámbor Dénes alapító tag, a könyörgéseket is kolpingos házaspár olvasta. Látjátok, így meg lehet osztani a feladatokat!

A szentmise végén az áldással távozva, járjuk tovább egyéni és közös útjainkat, mert küldetésünk van.

Balássy L. szavai jutnak eszembe:

„Szeretni küldött, Aki megteremtett, hogy világosodj a világ előtt, méltón a hivatáshoz, melyre rendelt, lelked tükröként sugározza Őt!”

Kedves Kolping Testvérek!

Ha Szentendrén jártok kirándulni, előre jelezzétek! Szívesen nyújtunk segítséget, egy kis pihenőt lehet tartani a közösségi teremben. Ezúton kívánunk minden Kolping testvérünknek élményekben, szeretetben gazdag nyarat és pihenést! A szentendrei Kolping család nevében.

Silacher Miklósné, Anni titkár

KELET

Régi Kolping élmények

Ma is jó érzéssel emlékszem vissza 1932 novemberének egyik napjára, amikor a Katolikus Legényegylet szokásos összejövetelén vettünk részt. Váratlan élmény ért bennünket, eljött hozzánk szeretett elnökünk, Subik Károly kanonok úr. Elmondta, hogy 1933. június 9-én rendezik meg Münchenben az Európai Kolping Legényegyletek háromnapos nemzetközi konferenciáját. Ezen eseményre az Egri Katolikus Legényegylet is meghívták.

A fiatalok részvételét akarta segíteni, ezért a következő ajánlatot tette. Az a tag, aki az indulásig – egy fél éven át – a költségek felét összegyűjti, azoknak segítségképpen a másik felét ő kifizeti. A felhívásra 21 fiatal jelentkezett, hála Istennek, közöttük e sorok írója is. Abban az időben egy fiatal ember életében nagy eseménynek számított egy külföldi utazás. Eljött a nagy nap. Subik Károly elnök úr, Kusner István főtisztelendő másodelnök úr, Köhler Imre főtítkár, Petro Kálmán országgyűlési képviselő úr vezetésével Budapesten át Bécsbe érkeztünk és az ottani Kolping-házban kaptunk szállást. Az első napon Bécsben megnéztük a város nevezetességeit, a Stefan Kirche-t, a kapucinus kriptában a király

és császár sírokat, a Prátert, valamint a schönbrunni kastélyt. Másnap a Semmeringen át Salzburgba utaztunk, megcsodáltuk az Alpok hegyeit, az alagutakat, a viaduktokat, a számunkra csodálatos, ismeretlen világot. Salzburg várából megnéztük a várost, letekintettünk a Salz folyó varázslatos völgyére. Még aznap folytattuk utunkat a végcél, München felé.

Európa különböző országaiból összejött több ezer Kolping fiatal a kiállítási park nagy csarnokaiban kapott elhelyezést. Az egyik csarnokban rendezték a gyűléseket, a különféle ünnepeket és gyönyörű, nagyszabású misztérium-játékokat. Minket, egrieket nagy megtiszteltetésben részesítettek, mivel megállapították, hogy a mi egyenruhánk a leg szebb. Mi álltunk sorfalat a nagyszínpad előtt. Krémszínű ruhánk volt, kék sűjtással és ugyanilyen színű sapkával. Itthon, Egerben, Nagyszombaton és Úrnapiján viseltük a körmenetekben. Szabadidőnket városnézéssel töltöttük. Megnéztük a különleges szépségű Frauen Kirchét, a városházát, a világ legnagyobb műszaki gyűjteményét a múzeumban és a képtárat. Meghívást kaptunk egy hatalmas sörgyárba, ahol vendégül látták küldöttségünket. A befejező ünnepség után Linzen és Bécsen át, felejthetetlen élményekkel eltelve érkeztünk haza Egerbe.

Ezt a kis leírást, az események óta eltelt 64 év viharos időszakában elkallódott jegyzőkönyvek pótlására szántam, tudomásom szerint a küldöttség utolsó élő tagjaként.

Farkas Tibor
Egri Kolping-tag

DÉL

„Kirándulás helyett
a munkát választottuk!”

Mátészalkáról írt képes beszámolót *Cseppentő Jánosné*. Kolping családjuk kirándulás helyett a munkát választotta május 1-jén, és elnökük, *Kosztya Rudolf* vezetésével nagy lépést tettek előre a Kolping közösségi házuk kialakításában.

Természetesen, a nagy munka után jól esett a bográcsgulyás és a túrós palacsinta. Mint ígérik, őszre befejezik a ház rendbehozatalát.

IFA HÍREK

Nyári ifjúsági
Kolping napok

Hagyományt teremtő szándékkal első ízben rendezte meg az országos ifjúsági akciócsoport Sástón július 2-től 6-ig a Nyári Ifjúsági Kolping napok elnevezésű, fiataloknak találkozási, nyaralási lehetőséget biztosító szabadidős táborát.

Kirándulás és sport mellett Balczó Andrással és Eperjes Károllyal is találkozhattunk. A „kézműves délutánon” agyagozhattunk, szőttünk, gyöngyöt fűztünk. A tábort szentmise és a felnőttekkel közös táncos mulatság zárta.

Országos
ifjúsági konferencia

Július 5-én, immár másodszor került megrendezésre Sástón az országos ifjúsági konferencia. A felnőttekkel közös találkozás kitűnő alkalmat nyújtott az együtt gondolkozásra és az ifjúsági munka baráti értékelésére. Az ifjúsági akciócsoport előző évi munkájáról Bertalan Tamás tartott beszámolót. Ezt követően Bertalan Tamás lemondott az országos ifjúsági korcsoport képviselői tisztéről. Az ifjúsági akciócsoport átmenetileg Hajas Barnabást kérte fel az országos ifjúsági korcsoport képviselői tisztség ellátására. Az országos ifjúsági konferencia ősszel ismét összehívásra kerül.

Országos Ifjúsági Akciócsoport

Mátészalkai „bizonyíték”

Partnerkapcsolat Érsekvadkert és Günsburg között

1997. június 20-21.

Ez történt immáron harmadszban a két Kolping család között öt éves ismeretségünk óta. Ez idő alatt két magyar és egy német látogatást könyvelhetünk el, mely valódi barátságához vezetett. De éppen ez a Kolping-szellem egyik alapvető része. Kikapcsolódní, pihenni, más embereket megismerni, látni és kapcsolatokat teremteni, s mindezt kolpingi magatartással, vagyis kölcsönös tisztelettel és mások értékeinek megbecsülésé jegyében. Ehhez most egy hétrége állt rendelkezésre, egy pénteki és szombati nap, az ugyancsak két napot kitevő utazáson kívül. Ami ennek a két napnak a kihasználtságát illeti, száz százalékos volt. A vendéglátó családokkal együtt a német Alpok vidéke volt a célpont, Linderhof és Füssen környéke, Neuschwanstein, II. Lajos német király kedvenc tartózkodási helye és rezidenciája, majd Pfrontenben a Kolping családi üdülő vendégei voltunk.

Másnap a múlt század második feléből származó, úgynevezett papír- és terményőrlő malmot (ma múzeum) és egy domonkosrendi kolostort tekintettünk meg, magyar egyházi énekek részünkről történő tolmácsolásával. Az esti órákban szentmi-

sén vettünk részt, majd búcsúest következett, baráti eszmecserevel. Másnap korán indultunk hazafelé.

Így alakult egy igazi kolpingi partnerkapcsolat, amely reméljük, a többi Kolping család tagjainak is példaképpül szolgál, az Isten és az ember szolgálatában.

Szabó János
KCS. elnök

Günsburgi városkép

A Kolping testvériségre

Új program indulása, épületszentelés Szekszárdon

A svájci munkaerő-kipróbáló model magyarországi programjának ünnepélyes megnyitására került sor ez év június 13-án a Kolping Iskolában.

Köntösné Rajnai Annamária igazgató köszöntése után Kocsis Imre Antal polgármester az új munkaprogram jelentőségéről beszélt. Majd Heinz Wyssling (Svájc) reményteljes szavai után dr. Korinek László világi elnök, dr. Rodák Margit OMK osztályvezető méltatták a Kolping Iskola új tevékenységének indítását.

Az ünnepség részeként Bfró László segédpüspök felszentelte az intézmény új épületét, ahol a fenti modell működése megkezdődött, s szeptembertől pedig az asztalos szakma és a közismereti tárgyak oktatása is helyet kap. A napot hálaadó szentmisével fejeztük be.

Nemes Imréné

KOLPING

A MAGYAR KOLPING SZÖVETSÉG LAPJA

Főszerkesztő: Dr. Bolberitz Pál.

Szerkesztőség:

1035 Budapest III. Vihar u. 8.
Telefon: 250-1239 • Fax: 188-7394

Felelős kiadó:

A Kolping Mozgalomért
Alapítvány Kuratóriumának Elnöke
A lapban megjelent írásokért
és illusztrációkért tiszteletdíjat
nem fizetünk

Adományokat
köszönettel elfogadunk

Postabank és Takarékpénztár Rt.
119-91102/021-12437

Kéziratokat nem őrzünk meg
és nem küldünk vissza
Ha szükséges, helyhiány miatt a
kéziratokat szerkesztve közöljük

A lap ára: 30 Ft

Tipográfia: Brozsek Béla
Kucsák Könyvkiadás és Nyomda,
Vác, 1997.